

(címer)

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.201/2018/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a Hevesi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hevesi Márta ügyvéd) által képviselt **felperes nevéfelperes székhelye** szám alatti székhelyű felperes által – a dr. Tóth-Szeles András ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve I. rendű alperes címe** szám alatti lakos I. rendű, a Munz és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Budai Zoltán ügyvéd) által képviselt **II.rendű alperes neve II. rendű alperes címe** szám alatti állandó lakos II. rendű alperesek ellen vezetői felelősség megállapítása iránti perében a Szegedi Törvényszék 2018. április 4. napján kelt 11.P.21.396/2016/68. sorszámu részitélete ellen az I. rendű alperes által 71. sorszámu alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

R É S Z Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság részitéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését megváltoztatja és mellőzi azt a megállapítást, hogy az I. rendű alperes a vagyoni biztosíték teljesítéséért a II. rendű alperestől való behajthatatlanság esetén kezesként felel.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 50.000,- (Ötvenezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az ítéltábla az alábbi tényállást állapította meg.

A **B Kft.** (továbbiakban: adós) képviseletére 2011. április 6. napjától 2012. december 20. napjáig az I. rendű, majd 2012. december 20. napjától a II. rendű alperes önállóan volt jogosult. Az adós tagjai az I. rendű alperes, és a perben nem álló **(személy 1 neve)** voltak. Az I. rendű alperes 2011. április 4. napjától az adós tagja volt, szavazati joga minősített többségi befolyást biztosított.

A felperes 2012. július 11. napján kezdeményezett felszámolási eljárást az adóssal szemben, mely eljárásban a **(település neve)-i** Ítéltábla Fpkf..../2013/2. sorszámu alatti végzésével a **(település neve)-i** Törvényszék fizetéseképtelenséget megállapító és az adós felszámolását elrendelő **...Fpk....-12.../17.** sorszámu végzését megváltoztatta és a felszámolási kérelmet érdemi vizsgálat nélkül hivatalból elutasította.

Az adós 2013. és 2014. évben a **(település neve)-i** Törvényszék Cégbírósága, illetve az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálatára részére nem nyújtott be beszámolót.

Az adós 2012. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

A felszámolási ügyekben eljáró **(település neve)-i** Törvényszék 2015. május 28. napján kelt és 2015. június 2. napján jogerőre emelkedett végzésével állapította meg az adós fizetéseképtelenségét és rendelte el a felszámolási eljárás főeljáráskénti lefolytatását. A felszámolási eljárás közzétételére 2015. június 20. napján került sor.

A felperes az adós felszámolási eljárásába 2015. augusztus 26. napján kelt beadványában határidőn belül 1.002.523,- forint tőke és járulékai vonatkozásában jelentette be hitelezői igényét, valamint megfizetett 10.025,- forint regisztrációs díjat is. A felszámoló 2015. szeptember 24. napján kelt levelében tájékoztatta a hitelezőt, hogy hitelezői igényét 1.072.948,- forint összegben vette nyilvántartásba, melyből 1.002.523,- forint a felszámolási eljárást is szabályozó 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 57. § (1) bekezdés d), 10.025,- forint a Cstv. 57. § (1) bekezdés f), míg 30.400,- forint a Cstv. 57. § (1) bekezdés g) kategóriába sorolt hitelezői igény.

A felszámoló 2015. június 27-én hívta fel a II. rendű alperest a Cstv. 31. § (1) bekezdésében írt kötelezettségei teljesítésére, mely levele „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a felszámolóhoz. Az adós könyvelője a felszámoló részére megküldte az adós tevékenységet záró mérlegét, a felszámolás lebonyolításához szükséges iratokat. A tevékenységet záró mérlegben 4.334,- forint házipénztár, 100.000,- forint elkülönített pénzeszköz és 276.000,- forint követelés került kimutatásra. A követelés téves könyvelés eredménye volt, míg a házipénztár és elkülönített pénzeszköz összegét a volt ügyvezető a felszámolónak megfizette. Az adós felszámolási eljárásába határidőn belül 6 hitelező jelentett be igényt összesen 5.524.000,- forint összegben.

A **(település neve)-i** Törvényszék **...Fpk...15-.../21.** sorszám alatti 2016. április 8. napján kelt végzésével az adós elleni felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezetté nyilvánította, az adóst megszüntette és elrendelte a cégjegyzékből való törlését. A végzés ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, mely a **(település neve)-i** Törvényszék 2016. július 6. napján jogerőre emelkedett **...Fpk...15-.../24.** sorszám alatti végzésével hivatalból elutasításra került. Az adós felszámolásának egyszerűsített módon történő befejezése közzétételére 2016. július 22. napján került sor a Cégközlönyben.

A felperes 2016. június 13. napján előterjesztett és utóbb módosított keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az I. és II. rendű alperesek, mint az adós felszámolásának kezdő időpontját (2015. július 20.) megelőző három évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ezáltal elsődlegesen a hitelező követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították. Az alperesek egyetemleges kártérítési felelősségét 5.524.000,- forint összeg erejéig kérte megállapítani. Másodlagosan arra hivatkozott, az adós vagyona csökkent, melyre figyelemmel az alperesek kártérítési felelősségét 1.459.000,- forint erejéig kérte megállapítani. Kérte, a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 1.002.523,- forint biztosíték nyújtására.

A felperes 2016. november 8. napján keresetét módosította és eshetőlegesen kérte, a bíróság a Cstv. 63. § (2) bekezdése alapján az I. rendű alperessel, mint minősített befolyásszerzővel szemben állapítsa meg, hogy tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott a felszámolás kezdő időpontját megelőzően és ennek következtében a felszámolási eljárásban hitelezői igénye kielégítését megghiúsította.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontjuk szerint a 2016. november 8. napján előterjesztett keresetmódosítás elkésett. Az adós a felperestől bérelt helyiséget felújította, a diszkont megnyitásához engedélyeket kért. A felek között elszámolási vita volt, az adós a bérleti követeléssel szemben kárigényét kívánta érvényesíteni. Az I. rendű alperes beszámoló letétbe helyezési kötelezettségének eleget tett. Utalt arra, csak az ügyvezető felróható magatartása miatti vagyonsökkenés esetén lehet felelősségét megállapítani. Az adós ellen folyamatban volt két

végrehajtási eljárásban követelt tartozás egyikét kifizette, a másikat törlesztette, az egyéb hitelezők felé is kifizetésre kerültek a tartozások 2013 januárjáig.

A II. rendű alperes arra hivatkozott, hogy a felperes keresete elévült, valamint a tárgyalás felfüggesztését kérte a **(település neve)-i** Járásbíróság előtt **...B.../2016.** szám alatt folyamatban lévő büntetőeljárás befejezéséig, mert a büntetőeljárásban a felperes pótmagánvádlóként polgári jogi igényt érvényesít az alperesekkel, mint vádlottakkal szemben.

Az elsőfokú bíróság 68. számon hozott részítéletében megállapította, hogy a II. rendű alperes, mint az adós ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezáltal a hitelezők teljes mértékben – 5.524.000,- forint tekintetében – történő kielégítése meghiúsult. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá a II. rendű alperest, hogy 1.002.523,- forint összegben 8 napon belül nyújtson vagyoni biztosítékot, míg az I. rendű alperessel szemben előterjesztett vagyoni biztosíték nyújtására irányuló kérelmet elutasította. Megállapította továbbá, hogy az I. rendű alperes a vagyoni biztosíték teljesítéséért a II. rendű alperestől való behajthatatlanság esetén kezesként felel. Ítélete indokolásában rögzítette, hogy a felperes kereseti kérelmeit látszólagos tárgyi keresethalmazatban terjesztette elő, melyben az elsődleges kereseti kérelem az alperesek Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló felelősségének megállapítására irányult, míg eshetőlegesen az I. rendű alperessel szemben a Cstv. 63. § (2) bekezdése szerinti felelősség megállapítására.

Az I. és II. rendű alperesekkel szembeni a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított kereseti kérelmet bírálta el elsőként és hozott részítéletet a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt tényállási elemek közül elsőként az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját állapította meg. A 2011. és 2012. évi mérlegek, az adós bankszámláját vezető pénzügyintézet bankszámla kivonatai és az adóhatóság által megküldött adófolyószámla kivonatokból arra a következtetésre jutott, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2012. december 31. napján már bizonyosan fennállt, melyről a II. rendű alperesnek, mint az adós ügyvezetőjének a mérleg adataiból tudnia kellett. Miután az I. rendű alperes 2012. december 20. napjáig volt az adós ügyvezetője, ezért az I. rendű alperes ügyvezetői tevékenységének idején az adós nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, melyre tekintettel a vele szemben előterjesztett a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló kereseti kérelmet elutasította.

Ezt követően a II. rendű alperes ügyvezetői felelőssége megállapításának további törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta.

Rögzítette, hogy a felperes az adós felszámolási eljárásába hitelezői igényét bejelentette, azt a felszámoló nyilvántartásba vette és az a felszámolási eljárásban még részben sem térült meg. A peradatokból megállapította azt is, a felperes igénye nem évült el, továbbá azt is, hogy a II. rendű alperes a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben az adós ügyvezetői feladatait ellátta. A II. rendű alperes nem tett eleget a 2013. és 2014. évi beszámoló letétbe helyezési kötelezettségének, ezért a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés második fordulata szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Hangsúlyozta, tájékoztatta a II. rendű alperest az e körben őt terhelő bizonyítási teherről és a jogkövetkezmények terhével felhívta bizonyítékai előterjesztésére. A II. rendű alperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért tényként állapította meg a hitelezői érdekek sérelmét. A felszámolási eljárás befejezésére akként került sor, hogy a határidőben bejelentett 5.524.000,- forint hitelezői igény kielégítésére nem volt fedezet, ezért a II. rendű alperes a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését meghiúsította.

A II. rendű alperest a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján a felperes által megjelölt összegű vagyoni biztosíték nyújtására kötelezte. Megállapította, hogy az I. rendű alperes, mint az adós többségi befolyással rendelkező tagja ugyanezen törvényhely alapján a vagyoni biztosíték teljesítéséért a II. rendű alperestől való behajthatatlanság esetén kezesként felel.

Ezt követően az elsőfokú bíróság 68. sorszám alatti végzésében az I. rendű alperessel szemben a Cstv. 63. § (2) bekezdése alapján előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában a pert megszüntette.

Az elsőfokú bíróság részitélete elleni fellebbezésében az I. rendű alperes annak akkénti megváltoztatását kérte, hogy a kezesi felelősségére vonatkozó rendelkezést az ítéletábra mellőzze. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy ügyvezetői minősége okán nem terheli felelősség. A felperes biztosíték adásra történő kötelezés iránti kérelme kifejezetten az ügyvezetői tevékenységgel kapcsolatos magatartásával kapcsolatban került előterjesztésre. Kétséget kizáróan megállapítható volt az is, hogy a Cstv. 63. § (2) bekezdésén alapuló eshetőleges kereseti kérelem előterjesztésére a jogvesztő határidőn túl került sor, ezért evonatkozásban a per jogerősen megszüntetésre került. Ezért az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, amikor kezesi felelősségét megállapította, mert a minősített többségi befolyásra vonatkozó kezesi felelősségen alapuló felperesi kérelem nem került benyújtásra. Az eshetőleges kereseti kérelem megszüntetése egyértelműen kizárja annak jogi lehetőségét, hogy a minősített többséget biztosító befolyásra hivatkozással a biztosíték adás vonatkozásában kezesi helytállásra kötelezzék. Mindezekon túl abban az esetben is bizonyítani kellett volna, hogy a II. rendű alperes ügyvezetői időszakában valóban a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára tényleges meghatározó befolyást gyakorolt, illetve a II. rendű alperes az adóssal kapcsolatos döntéseiről és annak vagyoni helyzetéről tájékoztatta. Ez nem volt így, mert a tényleges irányítást és döntéshozatalt a II. rendű alperes gyakorolta.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság részitéletének helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság nem a Cstv. 63. §-a szerinti felelősséghez kapcsolódóan rendelkezett az I. rendű alperes kezesi felelősségéről, hanem a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján. A peradatokból megállapíthatóan az I. rendű alperes a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben az adós többségi befolyással rendelkező tagja volt, ezért a pénzügyi biztosíték teljesítéséért a II. rendű alperessel való behajthatatlanság esetén kezesként felel. Ebből következően az elsőfokú bíróság értelmezése szerint jelen esetben nem jelent egyet a többségi befolyással rendelkező tag a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó és befolyást gyakorló személy fogalmával. Mindezt az I. rendű alperes tekinti így, mert a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésének más időállapotú törvényszövegét idézte. Az elsőfokú bíróság a hatályos jogszabályoknak megfelelően rendelkezett az I. rendű alperes kezesi felelősségéről.

A fellebbezés **alapos**.

A felperes látszólagos keresethalmazatban előterjesztett kereseti kérelmében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján kérte az I. és II. rendű alperesek, mint vezető tisztségviselők vezetői felelősségének megállapítását és vezető tisztségükhöz kapcsolódóan vagyoni biztosíték nyújtására történő kötelezését, továbbá eshetőlegesen az I. rendű alperesnek, mint a társaság minősített többséggel rendelkező tagjának Cstv. 63. § (2) bekezdése szerinti felelőssége megállapítását is kérte. Az elsőfokú bíróság részitéletében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti kereseti kérelmet bírálta el, a II. rendű alperes vezetői felelősségét megállapította, míg az I. rendű alperessel szemben e jogcímen előterjesztett kereseti kérelmet és a vagyoni biztosíték nyújtásra vonatkozó kereseti kérelmet elutasította. Kötelezte továbbá II. rendű alperest a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerinti vagyoni biztosíték nyújtására azzal, hogy annak teljesítéséért az I. rendű alperes a II. rendű alperessel való behajthatatlansága esetén kezesként felel.

A részitélet utóbbi rendelkezése ellen az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a vagyoni biztosítéknak a kezesi helytállására vonatkozó rendelkezését sérelmezte. Ezért az ítéletábrának – a fellebbezési kérelem korlátaira tekintettel – csak azt kellett vizsgálnia, hogy az

elsőfokú bíróság érdemben helyes döntést hozott-e, amikor azt állapította meg, hogy a vagyoni biztosíték teljesítéséért, annak behajthatatlansága esetén az I. rendű alperes kezesként felel.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az adós felszámolási eljárása kezdő napján (2015.06.20.) hatályos Cstv. 33/A. §-ának rendelkezéseit. Ez alapján az I. rendű alperes vezetői felelősségének megállapítását nem találta megállapíthatónak.

Helyesen vizsgálta továbbá a vagyoni biztosíték nyújtására vonatkozóan a Cstv. 33/A. § (2) bekezdését, amely – a fellebbezéssel érintett körben – kimondja, hogy a bíróság a keresetlevelet – a beavatkozás lehetőségére történő felhívással – és a vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelmet, valamint az eljárásban hozott határozatokat az adós gazdálkodó szervezet azon többségi befolyással rendelkező tagjának is meg kell küldeni, amely az (1) bekezdés szerinti időszakban az említett részesedéssel rendelkezett. Az említett tag, illetőleg a külföldi székhelyű vállalkozás a pénzügyi biztosíték teljesítéséért a vezetőtől való behajthatatlanság esetén kezesként felel.

A Pp. 3. § (1) bekezdése szerint a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet – ha törvény eltérően nem rendelkezik – csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése szerint a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van.

A fentiek által a polgári eljárásjog egyik alapelveként meghatározott ún. rendelkezési elv tehát magában foglalja – egyebek mellett – a fél jogát az eljárás megindítására és meghatározza, hogy a bíróság milyen keretek között járhat el, azaz csak a fél által perbevitt kérelmet és jognyilatkozatot bírálhatja el. Ez továbbá azt is jelenti, hogy olyan kérelemről, illetve jognyilatkozatról, melyet a fél nem terjesztett elő, a bíróság nem hozhat döntést. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az ún. kérelemhez való kötöttség másik következménye az – figyelemmel a Pp. 213. § (1) bekezdésére –, hogy a döntésnek ki kell terjednie a perben elbírálásra kerülő kereseti és viszontkereseti kérelemre, valamint ki kell terjedjen az ellenkérelemre, valamint a viszontkereseti formát nélkülöző kérelemre (pl.: beszámítási kifogás) is. Ez azt is jelenti, hogy a bíróság csak a perbevitt kérelmekről, jognyilatkozatokról hozhat döntést, de a perbevitt kérelmekről és jognyilatkozatokról ugyanakkor köteles döntést hozni, azokat kimeríteni.

A II. rendű alperes fellebbezésében – egyéb hivatkozásai mellett – azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, amikor kezesi felelősségét megállapította, mert a többségi befolyásra vonatkozó kezesi felelősségen alapuló felperesi kérelem vagyoni biztosíték nyújtására nem került előterjesztésre. Ez tartalmában annak sérelmét jelenti, hogy az elsőfokú bíróság olyan kérelemről döntött, amelyet a felperes nem is terjesztett elő.

Ezért azt kellett megvizsgálni elsődlegesen, hogy a II. rendű alperest illetően a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint a biztosíték nyújtásával kapcsolatos kezesi helytállásának megállapítására irányuló kérelem a felperes részéről előterjesztésre került-e vagy sem.

Az elsőfokú iratokból megállapíthatóan a felperes 1. sorszám alatt előterjesztett kereseti kérelmében – a fellebbezéssel érintett biztosítéknyújtás körében – csak azt a kérelmet terjesztette elő, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alpereseket, mint vezetőket 1.002.523,- forint összegű biztosíték nyújtására. Az elsőfokú bíróság felhívására kereseteösszegezését 6. sorszám alatti beadványában módosította. Ezt követően keresetét 15. sorszám alatti jegyzőkönyvbe foglaltak szerint módosította, jogcímét illetően azonban az első kereseti kérelméhez – a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés jogcímen előterjesztetthez – kapcsolódóan kérte továbbra is a kereseti kérelmével egyezően az alperesek, mint vezető tisztségviselők biztosíték nyújtására való kötelezését egyetemlegesen.

Ezt követően a felperes több alkalommal keresetét pontosította, azonban a biztosíték nyújtásával kapcsolatos kérelme módosítására nem került sor és nem terjesztett elő olyan kérelmet, hogy az

elsőfokú bíróság állapítsa meg, hogy az I. rendű alperes, mint tag a vagyoni biztosíték teljesítését a II. rendű alperestől való behajthatatlanság esetén kezesként felel.

Az tény, hogy az I. rendű alperes a társaságban vezető tisztségviselőként, és tagként is részt vett, hogy az eljárásban peres félként az adós minősített többségi befolyással rendelkező tagjaként az I. rendű alperes is félként szerepelt, azonban vele kapcsolatban a kezesi helytállás megállapítására vonatkozó kérelem előterjesztésére nem került sor. Ilyen tartalmú kérelem hiányában tehát az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 213. § (1) bekezdésében írt és fentiekben részletesen ismertetett ún. kereseti kérelemhez kötöttség elvét és azon túlterjeszkedve olyan kérdésben hozott döntést, amelyre vonatkozóan kérelem nem került előterjesztésre, ezért az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait sértette meg, ezért az ítéletábla a megfellebbezett rendelkezést a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az ítéletábla megjegyzi figyelemmel a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írtakra is, annak célja, hogy az adós tulajdonosai (tagjai) az adós vezetője elleni keresetről és a vagyoni biztosíték nyújtásával kapcsolatos kérelemről kellő időben értesüljenek. Ezáltal válik lehetővé a perbe történő beavatkozásuk tekintettel arra, hogy a Cstv. rendelkezései alapján a tag a vagyoni biztosíték teljesítéséért a vezetőtől való behajthatatlanság esetén helytállni tartozik. E törvényi szabály mögöttes helytállási kötelezettséget ír elő, mely következik abból is, hogy a vagyoni biztosíték nyújtása a keresetben csak a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti gazdálkodó szervezet vezetőitől kérhető és csak annak behajthatatlansága esetére határozza meg a jogszabály többségi tag (tulajdonos) helytállási kötelezettségét. Miután a Cstv. ezen rendelkezése behajthatatlanság esetén a többségi részesedéssel rendelkező tag kezesként történő helytállási kötelezettségét előírja, jogai gyakorlása érdekében teszi lehetővé a jogalkotó a tag számára azt, hogy a perbe – nyilvánvalóan az alperesi vezető pernyertességének előmozdítása végett – beavatkozhasson, amennyiben nem áll perben. Jelen esetben azonban az I. rendű alperes mint többségi tag és korábbi ügyvezető perben állt alperesként, ezért a kereseti kérelemről és a perben előterjesztett egyéb beadványokról értesüléssel bírt.

Az ítéletábla álláspontja szerint azonban függetlenül attól, hogy a többségi részesedéssel rendelkező tag peres félként vagy beavatkozóként vesz részt a Cstv. 33/A. §-a szerinti vezetői felelősség megállapítása iránti perben, vele szemben csak akkor hozható döntés a kezesi helytállást illetően amennyiben arra irányuló kérelem az arra jogosult féltől előterjesztésre kerül.

Az I. rendű alperes eredményes fellebbezése folytán a másodfokú eljárásban felmerült költségeinek megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles. A másodfokú eljárási költség összegét (50.000,- forint) az ítéletábla az I. rendű alperes által lerótt fellebbezési eljárási illeték összegének (36.000,- forint) figyelembevételével és arra tekintettel állapította meg, hogy az I. rendű alperesnek a másodfokú eljárásban a képviselétével kapcsolatosan ügyvédi munkadíj kiadása merült fel, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a alapján állapította meg (14.000,- forint).

S z e g e d , 2018. november 22.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.	Béri András s.k.	Dobler László s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró